

כח:

עין משפט
נר מצוה

במז א מיי פט"ו מהל' פסולי מוקדשין

הַיִּסּוּדִים:
נ ב' י"ל היתר מכאן לשערות
 שהנשים נשואות נותנות
 בראשיהם. (יהושע צו.)
 [נתשן] זכר שבע ס' יח דהא
 רחיה זו בשתי דים והאריך
 בראיות לאיסור]:
נא ג מיי פ"ב מהל' מירות
 הל"ג [יד]:

נב ד ה מיי שם הל' מו

ג' ו מ"י פ"ג מהל' מעילה
הל' ד ופ"ד שם הל"ג:
ג' ז מ"י פ"ט מהל' מזירות
הל"ז:

נִהַח מִי שֶׁסָּפַר הַלֵּל:

הגהות התוספות

- [illegible]

פי' הרא"ש

ואמאי ודורוק דם שלא לשמן
ויהי בר אביליה. דתנן כל
הרובים שנובחו שלא לשמן
שברים אלא שלא עלו לשמן
היה זה דוקא שלא לשמן
אפי' כסמא (מיר)
דאין סתמן עומדים:
לכשמי אחר ששפר לו בעלה:
בבבשי עצרת שחשן שלא
לשמן. שלא לשם שלמי
עצרת: או ששחטן לפני זמנא
לאחא עצרת אפי' שחטן
לשמן הדם ויורוק והבשר
איכל. אפי' בו ביום מביא
נדרים ונזבוח קריבים
מקטיר אימוריהו ביום ואחרי-
כאכל בשר. ובאמן דילת ליה
נדרים ונזבוח קריבים ביום.

[illegible]

חכמים מתפרשי' ממנה דבור
 ור' [מאיר] סבר דמזוהם בעי
 וכל דין נזיר עליו ומביא אבי
 שיקבל עליו נזירות. ה"ג גלג
 מיחוהו קרוביו בטל הנזי' וב
 הכא כיון שעשה דבר שהנזי
 אף לאחר ששמע

משום הפסד קדשים. שאם יפר לה קודם זריקה ושז"ל חניה נריכה לקרבנות הללו ואסור לזרוק דם ופריך אמאי

(ט) מן הזבחים שנזבחו שלא לשמן דכיון² דהיפר לה ואינה עוד מזירה

תנא דידן סבר כיון דא
שריא בחמרא והא
מכאן מצינו דא

וְנָדָה כִּי־וְלֵאמֹר עוֹד מִיָּדָה׃
כבשי׳ עֲצִירַת שִׁשְׁחָמֶן. שָׁלַל לִנְסֵם
 עֲנִרַת אֹז שֶׁחָטָן לִפְנֵי
 עֲנִרַת צִבְרֵז עֲנִרַת אֹז לְאַחַר עֲנִרַת׃
 הֶדֶם זֶרֶק. בִּיז״ט עֲנִמֹּו וְקֹאִי אִירֵשָׁא׃
 שָׁלַל לִשְׁמֹן (אֹז) לִנְסֵם׃ שְׁלִמִי נִדְבָה
 וְעִי״ן כֵּן הוֹמֵר הִבְשָׁר בִּצְכִילֵה אִז דְּאִי
 לִית לִיה נִדְרִים וְנִדְבוֹת קִרְבִּין בִּיז״ט
 אִיכ״ל לֹא יִקְטִיר אִימֹורִים עַד הֶעֱרַב
 וְלֹא יֵאָכֵל הִבְשָׁר עַד הֶעֱרַב ׀ דְּכָל
 כְּהֵנָּהׁ לֵאלֹא מִיקְטִיר אִימֹורִין בִּשָׁר לֹא
 מִישְׁתַּרִי בִצְכִילֵה וּמ״מ כִּי נִמִּי אִין
 נִדְרִים וְנִדְבוֹת עֲנִרַת בִּיז״ט מוֹתֵר
 לִחֲרוֹק הֶדֶם׃ וְאִם הִיתָה שְׁבַת לֹא
 חִירֹוק. דְּהוּ כְמוֹ מִיקֻנו מוֹדִבֵּן
 וְאִסּוֹר אֲלֵמָא ׀ מוֹתֵרׁ ׀ לִחֲרוֹק הֶדֶם
 שָׁלַל לִשְׁמֹן וְאִתְ״א אֲמֵאִי לֹא מִיִּיתִי
 מִתַּנִּי׃ (וְעִל דָּף דֵּד.) עוֹלָה תִּקְרַב
 עוֹלָה וְשַׁלְמִים יִקְרְבוּ לְשַׁלְמִים וְיִלֵּל
 לֵאלֹא דְמִי דְהֵתִם בִּשְׁעִיתָ שְׁחִיתָ הִיפֵר
 לֵה וּבִין בִּזְרִיקָה וּבִין בִּשְׁחִיתָ עוֹמֵד
 שָׁלַל לִשְׁמֹן אֲכָל הֵכָא דְבִשְׁעִיתָ שְׁחִיתָ
 הִיא עוֹמֵד לִשְׁמֹן וְעַתָּה בִּשְׁעִיתָ זִרְקָה
 עוֹמֵד שָׁלַל לִשְׁמֹן לֹא מִישְׁכַּרִי שָׁלַל
 לִשְׁמֹן בֵּא וְיִלֵּל לְדִלְקָ כִּבְשִׁי עֲנִרַת נִמִּי
 לֹא דְמִי דְהֵתִם לֹא נִשְׁחָטוּ לִשְׁמֹן אֲכָל
 הֵכָא כִּיׁוֹׁׁ דְנִשְׁחָטוּ לִשְׁמֹן ׀ שְׁמֵאׁׁ כִּי־וּן
 דְנִשְׁחָטוּ לִשְׁמֹן לֵאלֹא מִכְשָׁרִי שָׁלַל לִשְׁמֹן
 דְכַפ׳ הִתְבַּלַּל (מִמָּוֶת דָּף מ׃) מִיִּבְצִירָא
 לְהַשְׁׁס״ה אִי״ כִּבְשִׁים שֶׁחָטָן לִשְׁמֹן
 וְאִצְד הִלְטֵם מִהוּ שְׁמֹרוֹק דֵּמֵן הֵל
 כִּבְשִׁים שָׁלַל לִשְׁמֹן כִּיׁׁ וְאִיכ״ל הֵא
 דִּקְאִמֵּר חֲרוֹק מִיִּירִי שֶׁנִּשְׁחָטוּׁׁ שָׁלַל
 לִשְׁמֹן וְיִלֵּל לֵאלֹא דְמִי דְהֵתִם כִּבְשִׁים

12) מעיקרא בשמיטת זבח ועיקר הזבח בלחם מתכשר הילכך כי
לאבד להם נמנע הזבח מיפסיל והיו כמו אבד⁹ אבל הכא כיון דקממא
כשר כמו לשמן כדאמר בריש זבחים (דף ב:) השתא נמי דשחטין
לשמן ומשום¹⁰ תקנה נעשה כאלו נעשה¹¹ קממא לענין שחטא לז'
אלא [ה"ע] דשחט קממא [בזרישא]. דלזין לו תקנה לזרוק שלא לז'
דתנן א"ר גינא ע"א אחת מהם יצא. כלומר ולזכך אמר ת"ק
דמוצא מיד לשמות יין שהרי נגמלם על אכסת מהן או חס

[דלא חיימא] דוקא ד' גלח על השלמים הוא דלמן צממתינן מרן
אכל מועד וקאמר ¹⁵דבעל יא על אחד משלשון וצפרק אחור
אידי דווחמא. בהם ¹⁶וזהמא ואינו מגופה מגני לבצע ולא ינחא
מנין הימים מיד אפי' אין הבן יודע שאביו הדירו צמיר
מדרת בנה צמיר. כלמפרש צמירא: כינל יג: גילח או שגלח
אפי' מיח או שמייחו ¹⁷צמירם שאין לרואו שערם מיר מתבטל
לא מיחו ¹⁸ושוב לימים מיחו אין צדק כלום אחרי שהתחיל המזירות וצמיר
משום דשתי שערות מצטלות המזירות אף אחר שהתחיל כבר למנות
המזירות ואפי' אם נאמר תגלחת ומחאה מצטלין [לנאחר] שמיעה
ור' יוסי צר' יהודה א"נ דלא קמני אלא מדי דביד אדם לבטל ה
דקמני אין האשה מדרת בנה צמיר: **הלכה**. למשה מסיני
דבק הלכה היא ¹⁹צו דשיץ צמאות לכשיגדל מוטל על האז לחנכו
אין צ"ד מנזוין עליו להפרישו והאמר ²⁰[ריצ"ח] אף לחנכו לעשות מה
שצו לאהירי מלעצור אין עין חיוני והוא דפרק צמיר דיומא ²¹דק
אכל צאינים אמרינא לא שיה ובהא אמרינן צמו לא והתם אמרינן אחר
בנדרים. לא אשכחנ ²²דלינו מדיד צמו בנדרים כגון להציא קרב
חשיב. כגון חינוך למזירות ציוני הוא דמגלח שער ו

ועביר הקפה. כלומר ושירי לעשות הקפה להלכה הוא: **ה**
חולין בעזרה. כשמלאו ימי נזירות טהרתו דמיית

[illegible]

מי שאמר פרק רביעי נזיר

[illegible]

אמאי. היו כיוון קדשים לזרוק
שלא לשמן ויתיר שר צבאיה
דס שלא לשמן: מי לא חס
וירק. שלא לשמן: ואם היה
לא יורק. שלא לשמן: ואם היה
בשבת שאין צללים קדשים דוחה את
השבת: ואם ורק הורלה. וכל
שאימורין מקטיר לערב: אי דשט
עולה ושמים. ברישא ה"ג דלפטר
למיהו להו תקנתא צוריקא אלא
הכי קאמינא לך כגון דשט חטאת
צרישא דאי מיפר לה צל מו
הוי ליה תקנתא דה"ל כחטאת
שנתכפרו עליה: ומנא תימרא
דכל מאי דבעי שטי צרישא כדתנן
אם גילה על אחת משלשן יאל:
צד"א. (א) כיוון דמורק עליה אחד
מן הדמים אינו יכול להפך בתגלחת
טהרה הואיל ושותה יין צו ביום
וכדאמרינן: אכל בתגלחת מועד.
אע"פ שמורק עליה אחד מן הדמים
יפך. ר"מ אומר אפי' בתגלחת טהרה
כו': וס"ק אמר לך. משום תגלחת
לא אפשר להפך דלא הוא עליה
מנוולת משום תגלחת דלפטר
צפאה נכרית ומיחויא כתיבה תגלחת:
ור' מאיר סבר צפאה נכרית איידי
דזוהמא. דאפי' לא לא ניחא ליה
ולכן יכול להפך לה לפי שיכול לומר
אי אפשר צפאה מגולחת:
מתני' גילה. בתוך ימי מזירותו
או שגילוחו קרוביו
בתוך ימי מזירותו או שיום הבן
תוך ימי מזירותו ואפילו צפאה אחריו:
(י) או שמיחויא קרוביו. הרי זה צפאה
מזירותו ודמי חטאת ולכן לים המלח:
לא נהנין ולא מועלין. כדאמר מר

לפי המלה בכולן לא נהנין ולא מועלין לא נהנין מדרבנן ולא מועלין משום
 ואלו בני הקרבה יניחו: **גמ'** הלכה היא צנויר. שהאיש מזויר ולא האשה:
 וריש

למן: [ואי שחט עולה או שלמים הכי נמי לר"ע דליכא הפסד:]
חטאת מיפסל שלא לשמן לשום שלמי נדבה חטאת אינו בא נדבה:
מזק אחד מן הדמים אפילו חטאת דאירי ציה ר"ע דלינו מיפר
או עולה או שלמים וליכא ניוול ולכן הוצרך לאיתוי רחיה לפת
דא דהמים דרוקא [ו] מן השלמים יאל דכתיב וכלל המזיר נכח
מן (ובמסד דה) מפרש לה דקוקים חטאת עולה ושלמים: ה"ב
: מתני' האיש מדיר בנו בנזיר. שיאמר יהא בני מזיר ויחטילו
דמדיר בנו בנזיר שיזנה לבנו שיאמר הריני מזיר: ואין האשה
דליין כך מתאה גדולה מזהת ולא מיביעא גילה או שגלחוהו אלא
ת ובגמרא מפרש הטעמים ודוקא כשימחו מיד כששמעו [אצלן] אם
תא (פ"ג) קמני בדי האי או שהביא ב' פערות אלא דלא תני בגמרא
היינו מיים מתנא? אצל הי דהכא גדילה ומחה היינו צלמא שמעת
[הכי] נחא דלא תנא דצפונתא לא קמיידי דבמ' פליגי בה רבי
: היתה לו בחמה מופרשת. כדלעיל: גמ'. אשה לא.
: (שיין לדף כט) כד' לחנכו. ומדרבנן: בנו אין בתו לא.
בחו לא תימה הא דלמר צלמא (ובמסד דף קד). קטן אוכל נצילות
מוטל על האב וייל דחינוך לא שייך אלא להחזירו לעשות ולקיים מצוה
היינו קיום מצוה וענינים עוד אומר ר"י דחינוך לא שייך אלא באב
ובן ואחד תינות מחנכן אותם להטענות ציו"ח ורריך לחלק בדבר:
שקל' עליו לקיים מצות סוכה ולולב: קסבר ב"י חינוך דלא
שיחא [ו] עליה לנביא היילך יכול למחות ויש גורסין דלא חשיבא²²
חינוח הוא לו [ו] מש"ה מגלח:

בַּת בֵּל הָרֹאשׁ מִדְּרִבְנָן. דָּמֵן הַתּוֹרָה מוֹתֵר: וְהָא מִיִּיתֵי
לֵאמֹר זֶה צְדָקָה דְּמַעוּלָה וְשִׁלְמִים לֹא קָשִׁיף דְּבִאִים צְדָקָה:
קִסְרָא

מִיִּלְיָה לְכַשִּׁיגָדִל (סוּטָה כֶּגֶז). גִּלְחָה. אוֹתוֹ קָטָן שֶׁהֵיכָרוּ אֲבִיו בְּחֹךְ יָמֵי מִיָּדוּתוֹ (לְעִיד כֶּד). מִיָּדוּתוֹ (שֶׁס). יִפְלֹר לְגִדְבָהּ. וַיִּבְיֵאוּ מֵהֶן עוֹלוֹת לִקְרַק הַמִּזְבֵּחַ דְּלִין חוֹשֶׁשִׁין לְדַמֵּי חֲטָאֹת שֶׁבָּקָה, כִּדְמֵי אֵינִין טַעֲוִינִין לַחֵם. שֶׁאֵין כֶּאֱן מִיר וְאֵין אִמִּי יוֹכֵל לְקַרֵּוֹ כּוֹ עַל כִּפִּי הַמִּיר (שֶׁס). הַלֵּכָה הִיא בְּהַלְכוֹת מִיר (סוּטָה כֶּגֶז).

קא כשמיוחו מיד כששמעו. ובתוס' קתני או שהביא ב' שערות והא דלא נקט ליה במתני' מש לעיל. מאי טעמא דאיש מדיר את בנו בנוי' וגם מ"ט דאשה לא: הילכה היא בנוי' כך נאמר

מסורת הש"ס

(א) צִלָּה כִּי עַ"שׁ מִנּוּחֹת מֵהָ.
(ב) לִקְמֹן מֵהָ. [צִבְחִים נֶה. מִנּוּחֹת
הָ. עֲרִיכִין כֹּה. דְּרִישׁ דִּי:]
(ג) סָ"א לִ"ג, (ד) "ס"א גִּרְסִי
וּרְבִי וְכֵן צִעְרוּךְ עֲרָךְ פֹּאֵה גִרְסָא
[כֵּן], (ה) לַעֲלִי דָף כִּד: [סוּטָה
(כג.), (ו) סוּטָה כג: לִקְמֹן. סָ"א:
[כג.] וְרִשִׁי לֵאמֹר רִבִּי"נ.
(ח) "סִרְסָה (ט) ע"ל כִּדְקִי.
(י) ע"ל דְּבִגְלִיחַ עַל אֶחָד מִשְׁלֵשֶׁת
יָמֵי,

הגהות הב"ח

(א) במשנה והשלמים יקריבו שלמים: (ב) רש"י ד"ה תנא לידן סבר כיון לאיזדריק: (ג) ד"ה גד"א דכיון: (ד) ד"ה גילמ גד"א עס ד"ה או שמיחו קרוביו:

גליון הש"ס

מתני' ואין האשה מדרת.
עיי' צד"ק ר"ש שמואל א'
צפסקו ומדור נדר:

הגהות מהר"ב

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

אף על פי שלא נתגלח בטלה
ן שהלכה היא צנויר כך (שם).
זיר. הלכה למשה מסיני הוא

דהבאת [ב' שערות] מבטלת
כה למשה מסיני: